

Франко. 1916

Іван Андрусяк

це небо ніби ґирґалиця з рук
розлазиться в потріскані судини
а ми його збирали і садили
на полі брані свій порожній звук

не молотом не ломом не кайлом
не помелом на коло вітрогону
ми просто утекли від забобону
в останнє недоступне ремесло

ми голосно вдягнули самоту
шахтарських брухтом завтрашньої маски
регіно поверни мене будь ласка
на висходи в яких ланує тур

на нервища на ліно на повір
де смерть така близька немов сорочка
віддай мене останнім поторочам
лиш забери від мене цей клавір